

DE VISSER VAN PALI

Er was eens een visser die zo arm was dat hij geen boot had. Elias, zo heette hij, woonde met zijn vrouw Anna in een vissersdorpje tussen de andere vissers, die allemaal wel een boot hadden. Iedere dag voeren ze uit en ze visten hun boot vol.

Maar de arme visser moest elke dag in zee zwemmen. Af en toe kreeg hij een vis bij zijn staart te pakken. Op het eind van de dag mocht hij van geluk spreken als hij drie vissen gevangen had. Op die manier verdiende hij bijna niks.

Nu was zijn vrouw Anna heel erg zuinig. En na een jaar of wat zei ze 's avonds tegen de visser: 'Man, volgende week is het jouw naamdag, het feest van de heilige Elias. Ik heb de laatste jaren geld gespaard van het kleine beetje dat je verdient. En nou wil ik graag een boot voor je kopen.'

'Een boot?' vroeg Elias verbaasd, 'Wat moet ik met een boot? Als je mij per sé iets voor mijn naamdag wilt geven, heb ik veel liever een ezel.'

Anna was stomverbaasd. 'Een ezel?' vroeg ze. 'Man, wat moet je nou met een ezel?'

'Vissen natuurlijk,' zei hij. Toen stond hij op en ging naar het strand.

Anna liep naar de burenen. Ze vertelde dat haar man gek was geworden en geen boot voor zijn naamdag wilde, maar een ezel. Maar de burenen haalden hun schouders op en zeiden: 'Tja, vreemd is het wel, maar maak je geen zorgen. Als Elias liever een ezel wil, dan geef je hem toch een ezel.'

Anna besloot maar te doen wat de burenen zeiden.

Een paar dagen later, terwijl Elias in zee zwom om vissen bij hun staart te pakken, nam ze de veerboot naar Kos. Op de markt kocht ze voor weinig geld een pracht van een ezel. Ze was verbaasd dat hij zo goedkoop was, maar ze betaalde natuurlijk meteen.

Het duurde niet lang voordat ze ontdekte waarom dat dier zo weinig geld had gekost: Zodra de ezel aan boord was van de veerboot naar Vulkanos ging hij languit op de grond liggen en viel in slaap. En wat ze ook deed, hoe ze ook aan hem rukte en trok, de ezel werd niet meer wakker. Zelfs niet toen het schip al lang weer in de haven van Mandraki lag.

Er zat voor Anna niks anders op dan de ezel op haar nek naar huis te dragen. Zo zou ze de hele nacht met het beest. Toen ze eindelijk doodmoe thuiskwam werd het al licht. Ze liep haar huisje binnen en zei tegen Elias, 'Man, het is vandaag je naamdag. Ik heb een geschenk voor je meegebracht, ga maar eens buiten kijken.'

'Ik hoop niet dat het een boot is,' zei Elias, 'Want een boot heb ik niet nodig.'

'Nee,' antwoordde Anna, 'Een boot is het niet, en ik hoop

dat je er blij mee bent, want ik heb het geschenk helemaal vanaf Mandraki op mijn nek hier naartoe moeten dragen."

Toen Elias naar buiten ging en de ezel zag, dankte hij zijn vrouw en de heilige Elias.

Maar zijn vrouw zei: 'Ik snap niet waarom je zo blij bent met een slapende ezel. Wat ga je er nou mee doen?'

'Vissen, natuurlijk,' zei Elias. Hij nam de ezel op zijn nek en liep ermee naar het strand, daar legde hij hem vlak bij het water en wachtte. De zon was warm, en Elias had de hele nacht achter inktvissen aan gezwommen. Hij keek naar de ezel en zei: 'Wat een goed idee van je om te slapen, ezel. Ik denk dat ik dat ook maar ga doen.' Hij ging tegen de ezel liggen en dutte al gauw in.

Toen de golven na een tijd sterker werden en over het strand spoelden, sliep hij nog steeds. Hij had zijn armen om de hals van zijn ezel geslagen. En ook die was nog altijd niet wakker geworden.

Zonder dat Elias of zijn ezel het merkten, werden ze door het water opgetild, en ze dreven af in de richting van de zee. Daar zwom juist een grote school vissen rond. Toen die de slapende visser en de slapende ezel zagen, zeiden ze tegen elkaar: 'Wat een goed idee. We zijn moe van het rondzwemmen en het vluchten voor de visnetten. Laten we ook gaan slapen, van deze twee hebben we niks te vrezen. Wat een sufferds!'

Na een tijdje vielen ook de vissen in slaap, al was het alleen al van de verveling. Samen met de visser en de ezel dobberden ze verder in de richting van de open zee. Maar zodra het zwakke tij keerde, dobberden ze de andere kant op, weer terug in de richting van de baai.

Intussen rende Anna door het dorp. Ze holde van het ene vissershuis naar het andere, en riep: 'Elias is werkelijk gek geworden. Hij is uit vissen met een ezel!'

Dat wilden de andere vissers wel eens zien. Ze renden hun huizen uit. En na de vissers kwamen hun vrouwen en kinderen. Allemaal renden ze naar het strand. Daar bleven ze staan; stomverbaasd.

Maar lang stonden ze daar niet. Aan de rand van het strand dobberde de slapende Elias met zijn ezel en om die twee heen dobberden honderden, ja, misschien wel duizenden slapende vissen.

Nu sprongen alle vissers het water in voor de vangst van hun leven...

Voortaan staat er een bord aan het begin van het dorp, Een bord waarop te lezen staat:

STOOR DE SLAPENDE VISSERS NIET. ZE ZIJN AAN HET WERK.

Peter schaap-

± 1995